

THE SCENE

'Liefde op Doorreis'

The Scene heeft ons lang in spanning gehouden, maar elf jaar na Marlene uit 1998 komt de band met een nieuw studioalbum: 'Liefde Op Doorreis'. Een prachtplaat waar Thé Lau, Emilie Blom van Assendelft, Otto Coymans en Jeroen Booij een jaar lang keihard aan hebben gewerkt. Een cd waarop Thé terugdenkt aan zijn jeugd, droomt over een treinreis, inspiratie opdoet in Parijs, New York en Atlanta, en hartstochtelijk de liefde bezingt. Dit alles opgenomen volgens een revolutionair concept, dat de musici alle ruimte gaf hun creativiteit te botvieren.

Ooit zei zanger, gitarist en componist Thé Lau ferm: "The Scene zal nooit worden opgeheven!" Toch stond de band enkele jaren geleden op wankelen. De groepsleden stortten zich op allerlei nevenactiviteiten en even leek het erop, dat er een einde aan gekomen was. Na enkele jaren van inactiviteit bracht een tournee in 2007 verlossing. "Het dak ging eraf", herinnert Thé zich met zichtbaar genoegen. "We hebben natuurlijk een hoop triomfen en ook een hoop narigheid meegemaakt, maar ik miste het familiale wat je alleen krijgt als je al zolang met een groep gewerkt hebt. Iedereen is volwassener geworden, dus oude irritaties waren er opeens niet meer. We kregen ook echt weer zin in het maken van een nieuwe plaat."

Voor 'Liefde Op Doorreis' namen de musici hun partijen gewoon thuis op. De muziek werd daarna via internet naar Thé Lau gestuurd. Een modern procedé, dat niet geheel zonder risico's was. "Het had steriel kunnen worden, want samen spelen doe je dus **zelden**. Maar dat viel reuze mee", zegt Thé. "Wat ook had kunnen gebeuren is, dat het geen energie heeft. Ik had echter snel door dat het wel snor zat."

De nieuwe manier van opnemen bood in feite louter voordelen. "Iedereen heeft het op z'n gemak in zijn eigen tijd in kunnen spelen. Creatief is het mede daardoor rijker geworden dan in het verleden, waar iedereen zich toch met elkaars partijen bemoeide", zegt de producer, die nog een voordeel ziet: "Voorheen speelde iedereen in de studio altijd op alles mee. Nu niet. In sommige gevallen vond ik een nummer wel af zonder de extra inbreng van een bandlid. Die kreeg de muziek dan niet eens toegestuurd. Ook daardoor is 'Liefde Op Doorreis' gevarieerder dan andere Scene-platen."

In een studio moet je uit kostenoverwegingen zo snel mogelijk werken, thuis kun je zonder restricties de diepte in gaan. "Ik heb me echt ingegraven in de plaat", bekent Thé dan ook. "Ik heb de uren die ik eraan heb gewerkt niet geteld, maar het moeten er duizenden zijn geweest. Met deze werkwijze hadden we feitelijk dezelfde mogelijkheden als de grote wereldbands. Ik bedoel, hoe lang werkt U2 aan een plaat? Zomaar een jaar denk ik. En dat hebben wij nu ook kunnen doen."

Het heeft geleid tot een gevarieerde collectie van dertien liedjes, op een opvallend vrolijk klinkend album. De songs zijn nieuw, behalve de afsluitende Clouseau-cover 'Sterven op de Planken', dat twee jaar geleden opgenomen werd voor 'Braveau Clouseau' een tribute album

ter gelegenheid van hun 25 jarig jubileum. “We vonden het allemaal nogal geslaagd. De jongens van Clouseau zelf ook; die herkenden hun eigen nummer niet terug”, lacht Thé. Het imposante ‘Mijn Land’ is autobiografisch: “Ik wilde dat de plaat zou openen met een rocknummer. Het gaat grotendeels over mijn jeugd in Bergen, waar we oefenden in het elkaar zo geruisloos mogelijk besluipen, zoals de indianen uit de boeken van Karl May.”

Het jochie dat die boeken leest komt terug in ‘Breek de Ban’, een gitaargedreven rocksong die geopend wordt met de prachtige zin: ‘Het eind van de saaiheid is altijd het uur van de waarheid’. Thé: “Het wordt door Emilie het voetballied genoemd. Het zegt alles wat het zegt, er zit niet iets dieps achter. En inderdaad, er zit ook een jeugdherinnering in.”

‘Geluk’ geeft het gevoel weer van de rit naar huis na een optreden. “Dan voel ik me compleet senang”, zegt Thé. “Het zingen zit erop. De Mercedes wordt een rijdende kroeg. In de snackshops langs de weg eet je een verdacht slaatje, of die kroket met een buitenkant van verbrand karton...”

Zoals de albumtitel al aangeeft, bevat de plaat veel liedjes over de liefde. Zoals ‘Vier Seizoenen’ en ‘Paradijs’: “Liefdesliedjes, niets meer en niets minder.” Of ‘Kind van de Maan’: “Een liefdesliedje dat ik een beetje surrealistisch heb proberen te maken.”

Het overweldigende ‘Atlanta’ werd in die stad geschreven en Thé zocht ook in andere wereldsteden naar inspiratie: “‘Nachttrain’ is eigenlijk een droom. Ik heb het deels in New York geschreven en deels in Parijs. Zoals blijkt uit het eind, met die Afrikanen die aan de voet van de Eiffeltoren lopen te leuren met zo’n hele string van blikken torentjes.”

Ook ‘Vrouw’ speelt zich af in Parijse sferen: “Een van mijn persoonlijke favorieten van de plaat. Een eerbetoon aan de dames Marlene Dietrich en Josephine Baker. Over laatstgenoemde las ik in een boek, dat ze in het Franse verzet zat. Vandaar de nachtelijke sluiptocht naar het keizerlijke bed.”

‘Straat’ en ‘Leef’ vormen een tweeluik: “Ik heb een boekje geschreven, 1000 VISSEN, dat zich hier in de buurt afspeelt. Daar is ‘Straat’ eigenlijk de muzikale versie van. En ‘Leef’ is daar het verlengde van, maar dan is de wandelaar thuisgekomen.”

En ‘Tijd’ kwam als vanzelf: “Dat was een tekst die ik niet eens geschreven heb. Het was gewoon de microfoon pakken, ‘m inzingen en klaar. Hij staat en beetje aan het einde van de plaat en wat ik wel leuk vind is, dat daar de nevels weer terugkomen uit ‘Geluk’.”

‘Liefde op Doorreis’. The Scene had zich geen betere titel voor het nieuwe album kunnen wensen; het is immers een groep muzikanten die met veel liefde voor de muziek en voor elkaar steeds weer verder gaat, op zoek naar nieuwe grenzen.

Vanaf begin februari t/m half mei is de band ook fysiek weer op doorreis, langs de theaters van België en Nederland. Aansluitend een tour langs de Nederlandse en Belgische rockfestivals.

Thé en de zijnen beschouwen het als de hoogst bereikbare vorm van geluk: “Ik heb zoveel verschillende projecten gedaan en de meeste met groot genoegen, maar The Scene is een aparte dimensie. Wat wij samen hebben...dat heb je niet met niemand anders.”

Of om met een quote uit ‘Breek de Ban’ te eindigen: ‘Aan het eind is er niets dan de liefde, de liefde, de liefde.’